

MICALET TEATRE

Alícia

Pasqual Alapont

Dibuixos de Francesc Santana

SANTANA

SEQÜÈNCIA 1

Són les primeres hores d'una vesprada resplendent d'estiu. Se senten ací i allà, entre l'arbreda, els refilets dels pardalets i s'hi respira una atmosfera d'ensopiment. ELISA està asseguda a l'ombra d'un arbre i llig un llibre.

ELISA. Els cinc continents són...

ALÍCIA. ... Europa, Àsia, Àfrica, Amèrica... i Oceania.

ELISA. ... I Oceania... Bé... Nosaltres vivim a Europa, també anomenat el vell continent, i tot just a l'altra banda de la Terra, en un punt oposat diametralment a nosaltres, al revés que nosaltres, a Austràlia i Nova Zelanda, viuen els nostres antípodes.

ALÍCIA. *(Es deixa caure d'una branca de l'arbre que fins ara l'ocultava i queda suspesa enlaire com una rata penada.)* Uuuh! Això vol dir que als Antípodes tot és al revés que ací?

ELISA. Com al revés?

ALÍCIA. Sí... Que els antípodes caminen cap per avall...

ELISA. Què?

ALÍCIA. I que, a Austràlia, les flors i els animals parlen... I les coses...

ELISA. No, jo no t'he dit això. Això no és possible, ho saps perfectament.

ALÍCIA. (*Incorporant-se dalt la branca.*) Quina pena! Tan simpàtics que m'estaven començant a caure els nostres antípodes... i ja s'estan tornant antipàtics...

ELISA. Alícia, per què no recites la taula del nou?... A veure si l'aprens d'una volta.

ALÍCIA. No sigues antípoda, Elisa. (*Es torna a deixar caure, amb manyagueria.*) M'estime més quedar-me ací fins que m'arrugue com una panseta.

ELISA. Vinga, comença ja... Nou per zero... (*Tanca els ulls i s'acomoda per dormir.*)

ALÍCIA. (*Sospirant i gronxant-se de costat com un pèndol, inicia la cançoneta de la taula de multiplicar amb desgana.*) ... zero; nou per un, nou...

ELISA. (*Amb els ulls tancats i una gran lassitud.*) Això és, molt bé, continua.

ALÍCIA. (*Continua gronxant-se i cantant amb desgana.*)
Nou per tres, vint-i-set; nou per quatre, fes-te... el llit; deixa't la roba ben plegada... i puja't, Alícia, els calcetins; tanca la boca quan menges, mou el raspall, renta't les dents... i nou per deu... Estic farta d'estudiar... No em fa cap falta la taula del nou, ni tampoc saber que Londres és la capital de Roma... (*Apareix un CONILL amb ulleres, vestit amb pantalons, jupetí i amb una*

corbata de llacet, pel lateral esquerre i travessa l'escenari.) D'ara... endavant... no... faré... res...
Elisa...! Elisa!

CONILL. *(Consultant un rellotge.)* Oh, Déu meu, Déu meu, s'ha fet quina hora! Fa temps que hauria de ser dins i encara sóc a fora.

ALÍCIA. *(A la seua germana. Incorporant-se dalt la branca.)* Eh, Elisa, mira, un conill que parla. Deu ser un antipàtic, vull dir, un antípoda. Elisa!
(Baixa de l'arbre.) Elisa, desperta't!

CONILL. *(Consultant el rellotge de nou.)* Oh, Déu meu, que tard, la reina em tallarà el cap.

Desapareix per una porta que hi ha dissimulada en l'escorça de l'arbre.

ALÍCIA. La reina?... Quina reina? *(Entrant en l'arbre a través de la porta.)* Espere'm, senyor conill... On va?... Vull anar amb vosté. *(La llum desapareix gradualment.)* Oh, que fosc que és tot, no s'hi veu res.

SEQÜÈNCIA 2

ALÍCIA. Aaah! (*ALÍCIA cau molt lentament pel cau del CONILL. Durant la seua caiguda veu tot d'objectes que semblen suspesos enlaire, il·luminats com si tingueren llum pròpia: mapes, llibres, quadres, un armari, pots... Una música que remarca la màgia d'aquest espai acompanya la seua caiguda.*) Eh, on sóc? I on es deu haver ficat el conill? No el veig enlloc. Oh, que bonic que és tot açò. Iuhu! Quines ganes que tinc de tornar i contar-ho a Elisa. (*De sobte, preocupada. Mirant avall.*) Oh! Mare de Déu, la pinya que m'espera. Confie que no estaré caient tota la vida. Segurament, ja dec haver fet uns quants quilòmetres, uns cinc mil potser, això vol dir que dec estar arribant al centre de la Terra. (*Fent botzina amb les mans cap amunt.*) Eh! Elisa! Elisa, he caigut a les anti-pàtiques, no m'espereu a sopar!

SEQÜÈNCIA 3

ALÍCIA arriba finalment a terra i cau damunt d'una pila de branques i de fulles seques, just a temps de veure com desapareix el CONILL a través de l'espill. ALÍCIA tracta d'anar al seu darrere, però no pot travessar l'espill perquè, en acostar-s'hi, deixa de veure'l i, en canvi, hi veu la seua imatge reflectida.

ALÍCIA. (Tocant l'espill.) Que estrany! (Tractant de travessar-lo.) Vaja, impossible. (Cridant.) Senyor conill! Eh, senyor conill! (Es gira cap a l'esquerra.) Per on se'n deu haver anat? (Es gira cap a l'espill.) Juraria... No. Per ací és impossible. (Es gira de nou a l'esquerra i veu una porteta xicoteta. Alegre.) Eh, què és això? (S'ajoca i obri la porta. Tot seguit, una llum engegadora i una música estrident penetren en l'habitació. ALÍCIA, espantada, la tanca precipitadament i cau de cul; la música i la llum desapareixen.) Ah! (ALÍCIA agafa aire i torna a obrir la porta. De nou se sent el xivarri i la llum ho envaeix tot. ALÍCIA, espantada, torna a tancar-la.) Ai, mare, que t'hi jugues que de veres he caigut als Antípodes. (ALÍCIA s'arma de coratge

una altra volta i obri. Se sent una música esbojarrada i la llum inunda l'habitació. Molt a poc a poc, ALÍCIA s'atreveix a mirar a través de la porta. El seu rostre, adés espantat, esdevé gradualment jovial.) Oh, que bonic! En ma vida he vist un jardí tan antípoda. Ha, i quines personetes, semblen de plastilina!(ALÍCIA tracta d'entrar-hi, però no pot.) Vaja, no hi ha manera! (Tanca la porta amb ràbia, cessa la música i desapareix la llum. Alçants-se.) I ara què faig? (Mirant cap a dalt.), no puc tornar a casa pel pou. (Mirant l'espill.) Si almenys poguera trobar el conill... Bah, dec estar somniant...! Això és: estic somniant. De segur que si tinc paciència em despertaré al costat d'Elisa. (S'asseu.) No es pot travessar un espill, és impossible.

Gradualment, dalt d'una branca, es destaca la figura d'un GAT rodanxó, el GAT de Cheshire, amb el cos de color blau i ratllat i un somriure d'orella a orella.

GAT. Impossible? Què és el que és impossible?

ALÍCIA. Eh, què passa?

GAT. Sóc ací (ALÍCIA mira en totes direccions.), dalt de tu.

ALÍCIA. (Mirant el GAT.) Oh!

GAT. (Desapareix de dalt la branca i se situa al costat d'ALÍCIA.) Però de fet també puc ser al teu costat.

ALÍCIA. Qui ets tu?

GAT. Ben mirat, jo sóc un gat. Un gat que no diu res, però que tot ho sap.

ALÍCIA. I em podries dir què he de fer per a eixir d'ací?

GAT. Això depén.

ALÍCIA. Depén de què?

GAT. D'on vulgues arribar.

ALÍCIA. Anava darrere del conill, però s'ha ficat per allà i l'he perdut.

GAT. I per què no el segueixes? Ets coixa?

ALÍCIA. No puc travessar l'espill.

GAT. *(Maliciós.)* Ja!

ALÍCIA. Què vols dir?

GAT. Això és perquè no ho desitges prou.

ALÍCIA. No, això és perquè... *(El GAT desapareix del costat d'ALÍCIA i se situa una altra volta damunt de la branca.)* Eh, on s'ha ficat? *(El localitza.)* Això és perquè és impossible.

GAT. No hi ha res impossible, si ho desitges de veres.

ALÍCIA. És clar que ho desitge.

GAT. *(La cua del GAT desapareix.)* Sí? No em faces riure, vols?, que perd la cua.

ALÍCIA. He dit que vull passar a través de l'espill.

GAT. Res. Ho veus? No ha passat res; no ho desitges prou. Has d'agafar aire, tapar-te el nas i contenir la respiració.

ALÍCIA. *(Alçant la veu.)* Vull passar a través de l'espill!

GAT. (*Maliciós.*) I jo vull ser la mona furona.

ALÍCIA. (*Cridant.*) Vull passar a través de l'espill!

GAT. (*Maliciós.*) Què? Com?

ALÍCIA. (*Agafa aire, es tapa el nas i conté la respiració. Esgargamellant-se.*) He dit que vull passar a través de l'espilllllll!!!

Es produeix un soroll, com una mena d'explosió, amb trons, llamps, crits i fum. Fosc.

SEQÜÈNCIA 4

ALÍCIA és a l'altra banda de l'espill, víctima d'una commoció, eixancarrada i amb els cabells embullats. Darrere seu hi ha un CONILL dialogant amb un PORC ESPÍ. En sentir-los parlar, ALÍCIA els observa. Llum de penombra.

CONILL. (*Nerviós.*) Afanya't, soca, que em tens fart.
Per culpa teua arribaré tard.

PORC ESPÍ. (*Obrint una bossa. Contagiat del nerviosisme del CONILL.*) Calma't, vols? Encara no han tocat les cinc.

CONILL. (*Desesperat.*) Les cinc? Les cinc! Les cinc!!!
Ai, senyor, amb la pressa que tinc. Vinga, vinga, dóna'm la sal.

PORC ESPÍ. I per a què la vols, la sal?

CONILL. Per al pastís de la reina, pardal!

ALÍCIA. Ei, però si és el conill... Senyor conill!

CONILL. Eh, qui em crida?

PORC ESPÍ. Ah!... Un monstre!... Jo me'n vaig! (*Llança la sal a l'aire i ix corrents.*)

CONILL. (*Tractant d'arreglar la bossa de la sal amb les mans, el CONILL deixa caure un guant.*) Atenció, la sal... No la deixes caure, animal!

ALÍCIA. Sóc jo, senyor conill, Alícia.

CONILL. (*Es gira, mirant per damunt de les ulleres.*)

Eh? Ah! Un monstre, un monstre! (*Ix corrents.*)

ALÍCIA. (*Ix corrents darrere del CONILL.*) Eh, senyor conill, espere! No sé com puc tornar a casa, deixe'm que l'acompanye.

